

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: sędzia Joanna Napiórkowska – Kasa

Protokolant: protokolant sądowy Beata Ignaczak

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2020 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa I. K. (1)

przeciwko (...) (...) z siedzibą w S.

o wynagrodzenie za pracę, wynagrodzenie chorobowe, ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, skapitalizowane odsetki

1. zasądza na rzecz powódki I. K. (1) od pozwanej (...) (...) z siedzibą w S. kwotę 7.649,95 zł (słownie: siedem tysięcy sześćset czterdzieści dziewięć złotych 95/100) tytułem wynagrodzenia za pracę za okres od 1 kwietnia 2014 roku do 16 sierpnia 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 14 listopada 2016 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza na rzecz powódki I. K. (1) od pozwanej (...) do (...) z siedzibą w S. kwotę 586,80 zł (słownie: pięćset osiemdziesiąt sześć złotych 80/100) tytułem wynagrodzenia chorobowego za okres od 17 sierpnia 2014 roku do 31 sierpnia 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 14 listopada 2016 roku do dnia zapłaty;
3. zasądza na rzecz powódki I. K. (1) od pozwanej (...) do (...) z siedzibą w S. kwotę 711,88 zł (słownie: siedemset jedenaście złotych 88/100) tytułem ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 14 listopada 2016 roku do dnia zapłaty;
4. zasądza na rzecz powódki I. K. (1) od pozwanej (...) do (...) z siedzibą w S. kwotę 1.786,57 zł (słownie: jeden tysiąc siedemset osiemdziesiąt sześć złotych 57/100) tytułem skapitalizowanych na dzień 9 listopada 2016 roku odsetek wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 14 listopada 2016 roku do dnia zapłaty;
5. oddala powództwo w pozostałej części;
6. zasądza na rzecz powódki I. K. (1) od pozwanej (...) z siedzibą w S. kwotę 7.200,00 zł (słownie: siedem tysięcy dwieście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
7. nakazuje pobrać od pozwanej (...) (...) z siedzibą w S. na rachunek Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie kwotę 536,76 zł (słownie: pięćset trzydzieści sześć złotych 76/100) tytułem opłaty od pozwu, której powódka nie miała obowiązku uiścić.
8. nadaje wyrokowi w pkt 1 rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.700,00 zł (słownie: jeden tysiąc siedemset złotych 00/100).

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 listopada 2016 roku (data prezentaty) powódka I. K. (1) wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej (...) (...) z siedzibą w S. kwot:

- 7.650,10 zł tytułem wynagrodzenia za pracę za okres od 1 kwietnia 2014 roku do 16 sierpnia 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,
- 586,80 zł tytułem wynagrodzenia chorobowego za okres od 17 sierpnia 2014 roku do 31 sierpnia 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,
- 711,88 zł tytułem ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,
- 1.786,59 zł tytułem skapitalizowanych na dzień 9 listopada 2016 roku odsetek wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, że była zatrudniona w pozwanej od dnia 1 kwietnia 2014 roku do dnia 31 sierpnia 2014 roku, zaś od 17 sierpnia 2014 roku do końca zatrudnienia przebywała na zwolnieniu lekarskim. Pracodawca nie wypłacił jej w ogóle wynagrodzenia za pracę, wynagrodzenia chorobowego, ani ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, powódka zaś nie wykorzystwała ani jednego dnia urlopu wypoczynkowego w naturze.

(pozew – k. 1 – 5)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 16 listopada 2016 roku Sąd nakazał, aby pozwana wypłaciła na rzecz powódki żądane przez nią kwoty w terminie dwóch tygodni, albo w tym terminie wniosła do Sądu sprzeciw.

(nakaz zapłaty – k. 18)

Od powyższego nakazu zapłaty pozwana wniosła sprzeciw, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu swego stanowiska pozwana podała, że powódka okłamała pracodawcę co do posiadania orzeczenia o niepełnosprawności, co było warunkiem jej zatrudnienia, a ponadto nie stawiała się w pracy i nie wykonała żadnej pracy na rzecz pracodawcy, zajmując się w tym czasie prowadzeniem własnej fundacji.

(sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 40)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka była zatrudniona w pozwanej (...) na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony od dnia 1 kwietnia 2014 roku, na pełen etat, na stanowisku doradcy, za wynagrodzeniem miesięcznym w kwocie 1.700,00 zł brutto. Stosunek pracy trwał do dnia 31 sierpnia 2014 roku. Powódka w okresie od 17 sierpnia 2014 roku do końca zatrudnienia była niezdolna do pracy i przebywała na zwolnieniu lekarskim. W toku zatrudnienia w pozwanej powódka nie wykorzystwała ani jednego dnia urlopu wypoczynkowego, jednocześnie pracodawca nie wypłacił jej ekwiwalentu za ten urlop. Powódce nie wypłacono również wynagrodzenia za pracę, ani wynagrodzenia urlopowego.

(dowód: umowa o pracę – k. 7, świadectwo pracy – k. 8 – 10, pismo z PIP – k. 11 – 13, zeznania powódki I. K. (2) – protokół rozprawy z dnia 24.11.2020r. od 00:03:53 do 00:29:30)

Powódka świadczyła pracę na rzecz pozwanej (...) w miejscu, w którym prowadziła swoją fundację. O miejscu świadczenia pracy zdecydował pracodawca. Chodziło o warunki lokalowe i umożliwienie wygospodarowania przestrzeni w siedzibie fundacji powódki, na pokój dla prezesa (...), w którym miał przyjmować klientów. Matka

prezesa (...), H. S., przywoziła codziennie swojego syna do powódki, chciała aby cały czas ktoś z nim był ze względu na epilepsję. Powódka w ramach swojej pracy prowadziła sprawy konfliktowe (...) jako mediator, głównie chodziło o rozmowy ze skonfliktowanymi ze Spółdzielnią pracownikami w celu zawarcia ugód, a także wykonywała pewne czynności związane z doradztwem dla osób niepełnosprawnych. Ponadto powódka była opiekunką M. S. (1). M. S. (1) był przywożony do powódki codziennie od poniedziałku do piątku przez H. S.. Powódka pracowała dla pozwanej w godzinach od 8 do 16 od poniedziałku do piątku.

Prezesem (...) był M. S. (1), jednak faktycznie Spółdzielnią zarządzała H. S., która była jej pełnomocnikiem.

(dowód: zeznania powódki I. K. (2) – protokół rozprawy z dnia 24.11.2020r. od 00:03:53 do 00:29:30, zeznania świadka M. S. (2) – protokół rozprawy z dnia 25.10.2018r. od 00:12:45 do 00:27:38)

Powódka w okresie od 1 czerwca 2014 roku do 30 czerwca 2017 roku miała ustalony lekki stopień niepełnosprawności.

(dowód: orzeczenie o niepełnosprawności – k. 88)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane wyżej dowody z dokumentów, których wiarygodność nie została skutecznie zakwestionowana przez strony w toku postępowania. Sąd oparł się również na zeznaniach świadka M. S. (2) i na zeznaniach powódki I. K. (1), które zostały uznane za wiarygodne w całości, są ze sobą spójne i zgodne z pozostałym materiałem dowodowym. Świadek M. S. (2) potwierdza, że powódka i (...) reprezentowana przez H. S., nawiązali współpracę, potwierdza również, że codziennie M. S. (3) był przywożony do powódki przez H. S..

Odnośnie orzeczenia o niepełnosprawności z k. 88 akt sprawy Sąd miał na uwadze, że w jego treści wskazano, że stopień niepełnosprawności datuje się od 1 czerwca 2016 roku, jednak biorąc pod uwagę uzasadnienie orzeczenia oraz fakt, że było wydawane w czerwcu 2014 roku chodzi tu niewątpliwie o datę 1 czerwca 2014 roku, a nie 2016 roku.

W toku postępowania Sąd pominął dowód z zeznań świadka H. S.. Sąd miał bowiem na uwadze, że świadek była wielokrotnie wzywana na rozprawę, jednak się na niej nie stawiała. Zarządzeniem z dnia 8 lipca 2020 roku Sąd zobowiązał stronę pozwaną do wskazania tezy dowodowej, na którą ma być przesłuchana świadek H. S., pod rygorem pominięcia dowodu z jej zeznań. Pozwana pomimo tego zobowiązania wykazała bierność w postępowaniu i go nie wykonała, wobec czego Sąd na rozprawie w dniu 24 listopada 2020 roku pominął dowód z zeznań zgłoszonego świadka.

Strony nie wnosily o uzupełnienie materiału dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie są roszczenia powódki o zasądzenie na jej rzecz wynagrodzenia za pracę, wynagrodzenia chorobowego, ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy oraz skapitalizowanych odsetek.

Z ustaleń Sądu wynika, że powódka pracowała u pozwanej w okresie od 1 kwietnia 2014 roku do 31 sierpnia 2014 roku, w tym okresie zatrudnienia od 17 sierpnia do 31 sierpnia 2014 roku była niezdolna do pracy i przebywała na zwolnieniu chorobowym. Taki okres zatrudnienia jest potwierdzony zarówno umową o pracę, jak i wystawionym przez pozwaną świadectwem pracy. Pozwana w toku postępowania argumentowała, że powódka nie wykonywała na jej rzecz w tym okresie żadnej pracy, jednak nie zostało to przez nią w żaden sposób udowodnione, w szczególności pozwana nie przedłożyła do sprzeciwu żadnych załączników zawierających jakiegokolwiek dowody. W tej sytuacji Sąd oparł się na dowodach przedstawionych przez powódkę, w szczególności na jej zeznaniach popartych zeznaniami świadka M. S. (2). W oparciu o ten materiał dowodowy Sąd ustalił, że powódka świadczyła pracę w okresie swego zatrudnienia. Zgodnie zaś z art. 80 KP wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną. Skoro więc powódka wykonywała pracę w okresie swego zatrudnienia, a jednocześnie nie zostało wykazane przez pozwaną, aby wypłaciła powódce za ten okres wynagrodzenie za pracę, to takie wynagrodzenie się powódce należy. Za miesiące kwiecień, maj, czerwiec i lipiec

2014 roku powódka powinna otrzymać po 1.700,00 zł za każdy miesiąc, zgodnie z umową o pracę. Z kolei za część sierpnia 2014 roku, a konkretnie za dni od 1 sierpnia do 16 sierpnia powinna ona otrzymać kwotę liczoną w następujący sposób: pełne miesięczne wynagrodzenie należy podzielić przez 30 ($1.700,00 \text{ zł} : 30 = 56,67 \text{ zł}$); następnie otrzymaną kwotę należy pomnożyć przez liczbę dni choroby, czyli przez 15 dni ($56,67 \text{ zł} \times 15 = 850,05 \text{ zł}$); otrzymaną kwotę należy odjąć od wynagrodzenia miesięcznego ($1.700,00 \text{ zł} - 850,05 \text{ zł} = 849,95 \text{ zł}$). Z powyższych obliczeń wynika, że powódka za część sierpnia 2014 roku powinna otrzymać wynagrodzenie za pracę w kwocie 849,95 zł. Łącznie daje to więc wynagrodzenie za pracę w kwocie 7.649,95 zł ($4 \times 1.700,00 \text{ zł} + 849,95 \text{ zł} = 7.649,95 \text{ zł}$). Powódka domagała się z tego tytułu kwoty 7.650,10 zł, wobec tego Sąd zasądził na jej rzecz kwotę 7.649,95 zł, oddalając powództwo w pozostałej części.

Jeśli chodzi o wynagrodzenie chorobowe, to zgodnie z art. 92 § 1 pkt 1 KP za czas niezdolności do pracy wskutek choroby trwającej nie więcej niż 33 dni w roku kalendarzowym pracownikowi przysługuje prawo do 80% wynagrodzenia. Z kolei zgodnie z art. 92 § 2 KP wynagrodzenie to oblicza się według zasad obowiązujących przy ustalaniu podstawy wymiaru zasiłku chorobowego. Wobec tego, stosując przepisy art. 3 pkt 3 oraz art. 36 i nast. ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. - Dz. U. z 2020r., poz. 870; dalej też jako: ustawa zasiłkowa) wynagrodzenie powódki należy pomniejszyć o kwotę potrąconych przez pracodawcę składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe oraz ubezpieczenie chorobowe, czyli o 13,71%. Skoro powódka zarabiała 1.700,00 zł, to 13,71% z tej kwoty stanowi 233,07 zł. Po pomniejszeniu otrzymano kwotę 1.466,93 zł brutto jako podstawę wymiaru zasiłku, a także wynagrodzenia chorobowego. Następnie, zgodnie z art. 36 ust. 3 ustawy zasiłkowej należy tę kwotę podzielić przez 30, co daje z kolei 48,90 zł brutto. Powódka była niezdolna do pracy w sierpniu 2014 roku przez 15 dni, wobec czego kwotę 48,90 zł należy pomnożyć przez 15, co daje kwotę 733,50 zł ($48,90 \text{ zł} \times 15 = 733,50 \text{ zł}$). Skoro zaś wynagrodzenie chorobowe przysługuje w wysokości 80%, to należne powódce wynagrodzenie chorobowe wyniesie ostatecznie 586,80 zł ($733,50 \text{ zł} \times 80\% = 586,80 \text{ zł}$) i taką też kwotę Sąd zasądził na jej rzecz od pozwanej, co pokrywa się w całości z kwotą żadaną przez powódkę.

W zakresie ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy Sąd miał na uwadze, że podstawą materialnoprawną dla tego roszczenia jest art. 171 § 1 KP, zgodnie z którym w przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu w całości lub w części z powodu rozwiązania stosunku pracy pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny. W niniejszej sprawie powódka była zatrudniona w okresie od 1 kwietnia 2014 roku do 31 sierpnia 2014 roku, a więc przez 5 miesięcy. W aktach sprawy brak dokumentacji potwierdzającej jej staż pracy, wobec czego Sąd uznał, że powódka miała prawo do 20 dni urlopu, zgodnie z art. 154 §1 pkt 1 KP. Wobec tego, zgodnie z art. 155¹ §1 pkt 1 KP, art. 155^{2a} KP i art. 155³ § 1 KP, powódka w toku zatrudnienia w pozwanej nabyła prawo do 9 dni urlopu wypoczynkowego ($1/12$ z 20 dni urlopu to 1,67 dnia; $1,67 \times 5 = 8,35$ dnia). Wynagrodzenie powódki należy więc podzielić przez współczynnik urlopowy, który w 2014 roku wynosił 20,83 ($1.700,00 \text{ zł} : 20,83 = 81,61 \text{ zł}$). Tak ustalona kwota po przemnożeniu przez liczbę dni urlopu daje kwotę 734,49 zł, która jest należna powódce tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Sąd miał na uwadze, że powódka domagała się zasądzenia z tego tytułu kwoty 711,88 zł, wobec czego Sąd zasądził na jej rzecz żadaną przez nią kwotę, mając na uwadze treść art. 321 § 1 KPC.

Powódka wносиła również o zasądzenie na jej rzecz skapitalizowanych odsetek. Roszczenia o wynagrodzenie z pracę za poszczególne miesiące są wymagalne dnia 10 następnego miesiąca, a więc zgodnie z obliczeniami przedłożonymi przez powódkę. Z kolei roszczenie o ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, a także roszczenie o wynagrodzenie za pracę za część sierpnia 2014 roku i o wynagrodzenie chorobowe stały się wymagalne z dniem 31 sierpnia 2014 roku, czyli z dniem rozwiązania umowy o pracę. Również i w tym zakresie powódka dla swych obliczeń odsetek przyjęła daty po dniu wymagalności tych roszczeń. Jedyna różnica w stosunku do obliczeń powódki następuje przy wynagrodzeniu za część sierpnia 2014 roku, powódka bowiem określiła je w kwocie 850,10 zł, zaś Sąd ostatecznie zasądził na jej rzecz kwotę 849,95 zł. Wobec tego odsetki skapitalizowane również powinny być obliczane od kwoty 849,95 zł, a nie od kwoty 850,10 zł. W tym zakresie odsetki skapitalizowane wyniosą 152,04 zł, a więc o 2 grosze mniej niż wskazała powódka. Łącznie więc skapitalizowane odsetki należne powódce wyniosą 1.786,57 zł i taką też kwotę Sąd zasądził na rzecz powódki od pozwanej, oddalając powództwo w pozostałej części.

Sąd zasądził na rzecz powódki wskazane wyżej kwoty wraz z odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu, czyli od dnia 14 listopada 2016 roku, mając na uwadze, że na dzień wniesienia pozwu wszystkie te roszczenia były już wymagalne.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

W kwestii kosztów postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 KP, mając na uwadze, że powódka wygrała w zdecydowanej części i uznając, że zasadnym jest w tej sytuacji obciążenie całością kosztów postępowania strony pozwanej. Na koszty postępowania składały się po stronie powódki jedynie koszty zastępstwa procesowego. Sąd uznał zasadność argumentacji pełnomocnika strony powodowej i przyznał powódce te koszty w dwukrotnej stawce minimalnej, obliczonej na podstawie §9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r., poz. 1800, ze zm.), zasądzając od pozwanej na rzecz powódki z tego tytułu kwotę 7.200,00 zł.

Sąd, na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, nakazał również pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 536,76 zł tytułem opłaty od pozwu, obliczaną jako 5% od ostatecznie zasądzonej na rzecz powódki kwoty, jako koszty uiszczone tymczasowo przez Skarb Państwa w toku postępowania.

Sąd nadał również wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty jednomiesięcznego wynagrodzenia powódki, czyli do kwoty 1.700,00 zł, mając na uwadze treść art. 477² § 1 KPC.